

Wspomniany ust. 1 stanowi ponadto, iż przetwarzanie danych zawartych w rejestrze oraz danych podstawowych, o których mowa w art. 16 ust. 2, powinno następować pod kontrolą wyznaczonego organu publicznego. Dane te powinny być dostępne dla każdego właściwego organu danego państwa członkowskiego.

Tymczasem z odpowiedzi państwa portugalskiego na wezwanie do usunięcia uchybień wynika, że portugalska administracja nie doprowadziła nawet do porozumienia pomiędzy trzema organami krajowymi uczestniczącymi w systemie, tj. Autoridade Nacional de Segurança Rodoviária (krajowy organ bezpieczeństwa drogowego), Autoridade para as Condições do Trabalho (organ ds. warunków pracy) i Direção-Geral da Administração da Justiça (generalna dyrekcja administracji wymiaru sprawiedliwości).

W tych okolicznościach nie dość, że nie istnieje krajowy rejestr i nadal istnieją poszczególne rejestry tych trzech organów, to ponadto odnośne dane nie są dostępne dla właściwych organów państwa portugalskiego.

W związku z tym, państwo portugalskie uchybiło art. 16 st. 1 rozporządzenia nr 1071/2009.

Zgodnie z art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 1071/2009 państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia, aby krajowe rejestry elektroniczne zostały połączone ze sobą i były dostępne w całej Unii.

Ponieważ nawet nie istnieje rejestr krajowy, nie ma wątpliwości, iż administracja portugalska nie podjęła wszelkich niezbędnych działań dla połączenia rejestru krajowego, którego nie posiada, z innymi rejestrami krajowymi.

Tym samym państwo portugalskie nie wykonało art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 1071/2009.

(¹) Dz. U. 300, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Melun (Francja) w dniu 11 listopada 2015 r. – Glencore Céréales France/Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

(Sprawa C-584/15)

(2016/C 038/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Melun

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Glencore Céréales France

Strona pozwana: Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z brzmienia orzeczenia z dnia 9 marca 2012 r. w sprawie C-564/10, Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung przeciwko Pfeifer & Langen KG można wywieść, że art. 3 rozporządzenia nr 2988/95 (¹) określający zasady przedawnienia w prawie wspólnotowym znajduje zastosowanie do środków zmierzających do zapłaty odsetek należnych w myśl art. 52 rozporządzenia nr 800/1999 (²) oraz art. 5a rozporządzenia nr 770/96 (³)?
- 2) Czy należy uznać, że roszczenie o zapłatę odsetek wynika ze swej istoty z nieprawidłowości „ciągłej lub powtarzającej się”, która ustaje w dniu zapłaty należności głównej, a tym samym rozpoczęcie biegu przedawnienia tego roszczenia zostaje odsunięte w czasie do owego dnia?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy bieg przedawnienia rozpoczyna się w dniu dopuszczenia się nieprawidłowości, która była przyczyną powstania wierzytelności głównej, czy też dopiero w dniu płatności pomocy albo zwolnienia zabezpieczenia, to jest w dniu odpowiadającym rozpoczęciu obliczania wspomnianych odsetek?

- 4) Czy w celu stosowania ustanowionych rozporządzeniem nr 2988/95 zasad dotyczących przedawnienia, należy uznać, że każda czynność przerywająca bieg przedawnienia w odniesieniu do roszczenia głównego, przerywa także bieg przedawnienia w odniesieniu do odsetek, mimo iż czynności, które przerwały bieg przedawnienia nie odnoszą się do odsetek, lecz do wierzytelności głównej?
- 5) Czy upływ terminu przedawnienia następuje wraz z upływem maksymalnego terminu przewidzianego w art. 3 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia nr 2988/95, jeśli w tym terminie agencja płatnicza żąda zwrotu nienależnie wypłaconej pomocy bez jednoczesnego żądania zapłaty odsetek?
- 6) Czy przewidziany w ogólnych przepisach prawa pięcioletni termin przedawnienia, wprowadzony do prawa krajowego w art. 2224 kodeksu cywilnego ustawą nr^o2008–561 z dnia 17 czerwca 2008 r., mógł zastąpić, w odniesieniu do przedawnień, których terminy jeszcze nie upłynęły w dniu wejścia w życie tej ustawy, przewidziany rozporządzeniem nr 2988/95 termin przedawnienia wynoszący cztery lata – w myśl odstępstwa przewidzianego w art. 3 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia?

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 770/96 z dnia 26 kwietnia 1996 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3002/92 ustanawiające wspólne szczegółowe zasady kontroli wykorzystania i/lub przeznaczenia produktów z interwencji (Dz.U. L 104, s. 13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 12 listopada 2015 r. – Raffinerie Tirlemontoise SA/État belge

(Sprawa C-585/15)

(2016/C 038/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raffinerie Tirlemontoise SA

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽¹⁾, należy, zwłaszcza w świetle wyroku z dnia 27 września 2012 r. Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 i C-234/10), interpretować w ten sposób, że, w celu obliczenia średniej straty należy, w odniesieniu do wszystkich wywożonych kategorii cukru, podzielić sumę rzeczywistych wydatków przez sumę wywiezionych ilości, niezależnie od tego, czy w odniesieniu do tych ilości rzeczywiście zostały wypłacone refundacje wywozowe?
2. Czy art. 33 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, należy, zwłaszcza w świetle wyroku z dnia 27 września 2012 r. Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 i C-234/10), interpretować w ten sposób, że przeniesienia, które należy uwzględnić (po stronie debetowej i kredytowej) przy łącznym ustalaniu opłat produkcyjnych należy, w odniesieniu do wszystkich wywożonych kategorii cukru, obliczyć dzieląc sumę rzeczywistych wydatków przez sumę wywiezionych ilości, niezależnie od tego, czy w odniesieniu do tych ilości rzeczywiście zostały wypłacone refundacje wywozowe?